

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Casa Serena s.r.o.,** se sídlem Roztěž 1, Vidice, zastoupený JUDr. Jiřím Obršlíkem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 1732, Beroun, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2011, č. j. 3 A 3/2010 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce požádal Ministerstvo životního prostředí jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu o souhlas k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro výstavbu golfového hřiště areálu v k. ú. Roztěž.

Ministerstvo životního prostředí dne 10. 5. 2005, pod č. j. OEKL/648/05, jako orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle § 13 odst. 1, příslušný podle § 17 písm. d) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, udělilo souhlas podle § 9 odst. 6 citovaného zákona k dočasnému odnětí

39,5680 ha zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu v k. ú. Roztěž na dobu 14 roků včetně provedení zpětné rekultivace pro výstavbu první etapy golfového areálu. Vydávaný souhlas byl vázán podmínkami pod body 1. až 9., přičemž v bodu 8. bylo stanoveno, že za dočasné odnětí zemědělské půdy ze ZPF bude podle § 9 odst. 6 písm. d) a podle § 11 odst. b) zákona zaplacen odvod a to za celou odnímanou plochu, a v bodu 9. bylo uvedeno, že výše odvodu bude stanovena na základě výpočtu, který bude doložen podklady prokazujícími správnost použití ekologických vah vlivu, případně to, že nejsou dotčeny, s tím, že tyto podklady budou nejpozději do 14 dnů od nabytí právní moci územního rozhodnutí v této věci předloženy orgánu ochrany ZPF Městského úřadu Kutná Hora a ten na jejich základě vydá rozhodnutí o odvodech. Výpočet odvodů může být upraven v souladu s případným zpřesněním, které by vyplynulo z řízení podle stavebního zákona. Dále je v písemnosti uvedeno, že orientační výše odvodu je stanovena v jeho výpočtu, který je součástí dokumentace žádosti.

Souhlas Ministerstva životního prostředí se stal závaznou součástí územního rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Kutná Hora ze dne 25. 5. 2005, č. j. SÚ 224/2005/Jah, které nabylo právní moci dne 8. 7. 2005.

Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2005, č. j. 46067/05/36314/ZPR/TVZ, Městský úřad Kutná Hora, odbor životního prostředí, rozhodl o odvodu za dočasné odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely ve výši 459 982 Kč za každý rok, kdy odnětí trvá, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 10. 2005.

Písemností ze dne 13. 4. 2009 požádal žalobce žalovaného o změnu souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, pro změnu podkladů, na základě nichž byl žalovaným stanoven orientační výpočet výše odvodů ze zemědělského půdního fondu. Dne 4. 2. 2009 vydal Krajský úřad Středočeského kraje jako vodoprávní orgán rozhodnutí v řízení podle § 30 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, kterým zrušil všechna předchozí rozhodnutí o stanovení ochranných pásem vodárenské nádrže Vrchlice a stanovil nová ochranná pásma. Tímto rozhodnutím byla zrušena všechna ochranná pásma na odňatém území a odňaté území bylo zahrnuto do územního plánu obce Vidice, ze kterého plyne, že odňaté území je územím určeným k urbanistické funkci. Podle žalobce tak nadále nelze uplatňovat výpočtové koeficienty 10 a 5, neboť se odňaté území již nenachází ve 2. ochranném pásmu vodní nádrže a je již řešeno územně plánovací dokumentací.

Žalovaný na žádost žalobce o změnu souhlasu reagoval přípisem ze dne 2. 9. 2009, v němž sdělil, že při rozhodování o odvodech podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF se vychází z právního a skutkového stavu ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, jehož se souhlas stal závaznou součástí. Tentýž přípis doručil žalovaný žalobci 13. 11. 2009.

Podle žalobce nelze tento přípis považovat za rozhodnutí, neboť neobsahuje žádné náležitosti správního rozhodnutí a o podané žádosti tak dosud nebylo rozhodnuto. Žalobce proto podal ministrovi životního prostředí stížnost na průtahy v souladu s § 80 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“). Na stížnost reagoval náměstek ministra životního prostředí

přípisem, ve kterém žalobci sdělil, že na jeho podání již ministerstvo odpovědělo dopisem ze dne 2. 9. 2009.

Žalobce je názoru, že bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, protože žalovaný o jeho žádosti řádně nerozhodl a ochranu neposkytl ani nadřízený orgán. Žalobce proto podal dne 1. 3. 2010 u městského soudu žalobu ve smyslu § 79 s. ř. s. proti nečinnosti správního orgánu při vyřizování žádosti žalobce o změnu souhlasu s dočasným odnětím půdy ze ZPF.

Městský soud žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že žalovaný nebyl povinen o podání žalobce ze dne 13. 4. 2009 vydat žádné rozhodnutí ve věci, neboť správní rozhodnutí, jehož vydání se žalobce na ochranu proti nečinnosti domáhá, nenachází v platné právní úpravě dostatečný podklad. Žalobce, podle městského soudu, svou žádostí o změnu orientačního výpočtu výše odvodů jako součástí rozhodnutí o vydání souhlasu, požadoval změnu nezávazné části rozhodnutí. Cestou podle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF lze však podle městského soudu provést jen změny závazných částí rozhodnutí o souhlasu.

Rozsudek městského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení.

Nesprávné posouzení stěžovatel spatřuje především v nesprávném výkladu § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF v napadeném rozsudku, že v souhlasu s odnětím půdy ze ZPF je nutné rozlišovat závazné a nezávazné části, od čehož se následně odvíjí zcela jiný procesní postup, resp. možnost a nemožnost podat žádost dle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF.

Stěžovatel konkrétně nesouhlasí s názorem soudu, že jeho žádost ke změně souhlasu s odnětím půdy směřovala ke změně nezávazné části rozhodnutí. Závazná část rozhodnutí jsou podle něj výrok a podmínky souhlasu, za jejichž splnění může k odnětí dojít. Součástí podmínek je odkaz na orientační výpočet výše odvodů. Žádost, aby byly zohledněny nové podmínky v území, tzn. existence územního plánu a redukce ochranných pásem, a aby tato změna byla promítnuta do orientačního výpočtu výše odvodů, směřovala podle stěžovatele ke změně podmínek souhlasu, které jsou závazné pro stavební úřad při následném rozhodování dle stavebního zákona a místní orgán ochrany životního prostředí, který rozhoduje o výši odvodů, a které se stanou závazné i pro žadatele, jakmile se stanou součástí pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu dle stavebního zákona jako jedna z podmínek pro využití území, či stavby. Podle stěžovatele jeho žádost ze dne 13. 4. 2009 odpovídá předpokladům § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, tj. je návrhem na změnu podmínky či další skutečnosti v souhlasu uvedené a žalovaný měl o ní řádně rozhodnout. To však žalovaný neučinil a žaloba proti nečinnosti správního orgánu tak byla podána důvodně.

Stěžovatel v kasační stížnosti také uvádí, že zákon o ochraně ZPF pro řízení dle § 10 odst. 2 nevylučuje užití správního řádu. Postavení subjektu, o němž se rozhoduje mimo správní řízení a bez dalšího procesního předpisu je z právního hlediska jednoznačně horší. Pro vyloučení použití správního řádu proto nelze použít analogickou úvahu a dospět k závěru, že správní řád se nepoužije z důvodu, že se nepoužije ani pro řízení o vydání samotného souhlasu, kde je užití správního řádu vyloučeno. Takový postup by znamenal negativní zásah do právní sféry žadatele o změnu souhlasu.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že se zcela ztotožňuje s argumentací městského soudu v napadeném rozsudku, která je v souladu s aplikační praxí žalovaného podle zákona o ochraně ZPF.

Žalovaný zdůraznil zejména to, že účel, pro který byl souhlas vydán, byl realizován, a skutečnosti, které nastaly po vydání souhlasu (rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 5. 2005, č. j. OEKL/648/05) jsou pro výši odvodů právně irelevantní. Rozhodující pro závazný výpočet výše odvodů je stav ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, jehož se souhlas s odnětím půdy stal závaznou součástí (tj. rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Kutná Hora ze dne 25. 5. 2005, č. j. SÚ-224/2005/Jah). Žádostí o změnu orientačního výpočtu výše odvodů za odnětí půdy stěžovatel po žalovaném požadoval, aby postupoval v rozporu s ustanoveními zákona, neboť podle nich lze provést jen změnu závazných částí rozhodnutí o souhlasu.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná. Pro posouzení důvodnosti žaloby a kasační stížnosti stěžovatele je rozhodující právní úprava účinná v době podání žádosti o změnu podmínek souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF písemností ze dne 13. 4. 2009, a v době rozhodování městského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti, to je 25. 2. 2011 (rozhodná doba).

Podle § 10 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, orgán ochrany zemědělského půdního fondu, který vydal souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, může na návrh žadatele změnit podmínky a další skutečnosti v něm stanovené při řízení o změně rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů. V poznámce pod čarou 6) je odkaz na stavební zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podle městského soudu žalovaný nebyl povinen o podání žalobce ze dne 13. 4. 2009 vydat žádné rozhodnutí ve věci, neboť správní rozhodnutí, jehož vydání se žalobce žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhá, nenachází v platné právní úpravě dostatečný podklad, s vysvětlením, že souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu podle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF má závaznou a nezávaznou část a stěžovatel se domáhal změny nezávazné části. Podle stěžovatele žalovaný byl podle § 10 odst. 2 citovaného zákona povinen rozhodnout.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí zcela ani s městským soudem, a nesouhlasí ani se stěžovatelem. Pro posouzení této právní otázky je třeba vycházet z toho, jakou

povahu měl (a má) souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu podle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF v rozhodné době. Podle § 21 odst. 2 věty druhé zákona č. 334/1992 Sb., (ve znění zákona č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, účinného od 1. 1. 2007), souhlasy vydávané podle tohoto zákona jako podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu nebo územní souhlas anebo ohlášení stavby jsou závazným stanoviskem podle správního řádu (v poznámce pod čarou odkázáno na § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a nejsou správním rozhodnutím. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů, s výjimkou případů uvedených v odst. 2 (o takový případ v dané věci nešlo). Shledá-li orgán ochrany zemědělského půdního fondu, že půda může být odňata ze zemědělského půdního fondu, vydá k tomuto odnětí souhlas, ve kterém mimo jiné pod písm. d) také vymezí, zda a v jaké výši budou předepsány odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Souhlas podle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF považuje Nejvyšší správní soud za jeden celek, o čemž svědčí i znění zákona, podle něhož „*... vydá k tomuto odnětí souhlas, ve kterém zejména ...*“ a pak následuje demonstrativní výčet pod písmeny a) až d), co v něm vymezí, stanoví, schválí. Ustanovení § 10 odst. 1 věty prvé citovaného zákona stanoví, že souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu vydaný podle § 9 odst. 6 je závaznou součástí rozhodnutí, která budou ve věci vydána podle zvláštních předpisů. To znamená souhlas jako celek. Nejvyšší správní soud oproti městskému soudu v souhlasu podle citovaného zákona nespatřuje závaznou a nezávaznou část, když za nezávaznou část považuje městský soud vymezení, zda a v jaké výši budou předepsány odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, což dovozuje z toho, že v souhlasu byl uveden jen orientační výpočet, kdežto jejich konečná výše je stanovena až v rozhodnutí podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF. S vysloveným názorem městského soudu Nejvyšší správní soud nesouhlasí, neboť, podle jeho názoru, celý souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu je podkladem pro konečné rozhodnutí, konečná rozhodnutí ve věci. To vyplývá z výše již citovaného § 9 zákona o ochraně ZPF i z výše již citovaného § 21 odst. 2 téhož zákona, podle něhož souhlasy vydávané podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou správním rozhodnutím. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, „*závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti.*“, a dále „*skutečnost, že dle § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004 je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, se týká samotného procesu tvorby konečného rozhodnutí. Tato závaznost potvrzuje zakládání práv a povinností vyplývajících ze závazného stanoviska a materializuje se v rozhodnutí konečném.*“

Pokud tedy stěžovatel za účinnosti správního řádu z roku 2004 v roce 2009 (podáním ze dne 13. 4.) podal žádost u Ministerstva životního prostředí o změnu souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu z důvodů v této žádosti uvedených, a pokud poté, co mu žalovaný nevyhověl, podal stěžovatel u městského soudu žalobu proti nečinnosti správního orgánu – Ministerstva životního prostředí podle § 79 s. ř. s., nemohl se svou žalobou uspět.

Ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky před správním orgánem, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu.

Pojem „rozhodnutí“ správního orgánu, jehož vydání se lze podle § 79 odst. 1 s. ř. s. žalobou proti nečinnosti domáhat, je legislativní zkratkou, kterou soudní řád správní zavedl v § 65 odst. 1 s. ř. s. Uvedené ustanovení označuje legislativní zkratkou „rozhodnutí“ takové úkony správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti. Rozhodnutím ve smyslu této legislativní zkratky tak není jakýkoliv úkon správního orgánu, byť vydávaný ve správním řízení či formálně označený jako rozhodnutí správního orgánu, ale pouze takový úkon správního orgánu, který zasahuje do práv nebo povinností žalobce tím, že jeho práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo je závazně určuje.

Žalobou na nečinnost se lze proto domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný ve vydání rozhodnutí, kterým má být rozhodováno o právech nebo povinnostech žalobce. Pokud úkon správního orgánu není způsobilý zasáhnout do práv a povinností žalobce (tj. není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.) není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictví ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ans 1/2005 - 60).

Městský soud žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zamítl s odůvodněním, že žalovaný nebyl povinen o podání žalobce ze dne 13. 4. 2009 vydat žádné rozhodnutí ve věci, neboť správní rozhodnutí, jehož vydání se žalobce žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhá, nenachází v platné právní úpravě dostatečný podklad. Na Nejvyšším správním soudu tedy bylo přezkoumat jeho závěry a posoudit, zda se městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, jak stěžovatel v kasační stížnosti namítá.

Nejvyšší správní soud výše uvedený závěr městského soudu shledal správným a za správné a zákonné považuje jeho výsledné rozhodnutí o žalobě stěžovatele. Částečně se však neztotožňuje z důvodů výše uvedených s argumentací přezkoumávaného rozsudku, konkrétně tou, podle níž žalobce svou žádostí o změnu orientačního výpočtu výše odvodů za odnětí půdy jako součástí rozhodnutí o vydání souhlasu s odnětím půdy, požadoval změnu nezávazné části rozhodnutí, když cestou podle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, podle městského soudu, lze provést jen změny závazných částí rozhodnutí o souhlasu.

Ustanovení § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF nezakládá žalovanému oprávnění ani povinnost vydat rozhodnutí o stěžovatelem požadované změně souhlasu s dočasným vynětím půdy ze zemědělského půdního fondu a jeho podmínkách. Toto ustanovení upravuje, že orgán ochrany zemědělského půdního fondu, který vydal souhlas k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, může na návrh žadatele změnit podmínky a další skutečnosti v něm stanovené při řízení o změně rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů (s poznámkou pod čarou, odkazem na zákon č. 183/23006 Sb., stavení zákon). Zákon o ochraně zemědělského půdního fondu a jeho shora citované ustanovení tedy umožňuje změnu dříve uděleného souhlasu s dočasným odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu a jeho podmínkách, avšak v řízení o změně rozhodnutí vydaných podle zvláštních předpisů, to znamená v řízení o změně rozhodnutí, jejichž závaznou součástí (ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o ochraně ZPF) se souhlas stal. To je logický důsledek toho, že souhlasy vydávané podle zákona o ochraně ZPF jsou závazným stanoviskem podle správního řádu a nejsou správním rozhodnutím, ale jsou podkladem pro konečné rozhodnutí ve věci. Taková konečná rozhodnutí, v nichž se materializovala závazná stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, souhlasy podle zákona o ZPF, nabyla právní moci a k jejich změně může dojít jen zákonem stanoveným způsobem.

S ohledem na výše uvedené, se Nejvyšší správní soud v dané věci neztotožnil s argumentací městského soudu, že souhlas s dočasným odnětím půdy ze ZPF je rozhodnutí obsahující závazné a nezávazné části (orientační výpočet výše odvodů), ani argumentací stěžovatele, že žádost o změnu souhlasu v otázce orientačního výpočtu výše odvodů směřovala ke změně závazné části rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl i přesto, že argumentace městského soudu byla částečně shledána nesprávnou. Zrušit napadený rozsudek pouze za účelem přepsání výše uvedených závěrů do nového rozsudku městského soudu neshledal Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou procesní ekonomie. Stěžovatel taktéž nebyl podle zdejšího soudu tímto postupem zkrácen na svém právu právně argumentovat, neboť i v případě zrušení rozsudku městského soudu a jeho vrácení k dalšímu řízení, by již námitky do posouzení této otázky byly v souladu s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustné.

V kasační stížnosti stěžovatelem napadený závěr, že zákon o ochraně ZPF pro řízení dle § 10 odst. 2 zákona o ochraně ZPF nevylučuje užití správního řádu, městský soud v napadeném rozsudku vůbec neučinil, proto v předcházejícím řízení před soudem nemohlo ani dojít k nesprávnému posouzení této právní otázky.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s). Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu